

Čebelarški krožek na OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert, ČD Šentrupert-Mirna

Šentrupert je kraj, v katerem si tradicionalno in sodobno življenje podajata roki in drug drugemu dajeta trdno oporo. Na robu naselja je muzej na prostem – Dežela kozolcev, kjer stoji Lunačkov čebelnjak, v njem pa imajo prostor štiri čebelje družine, ki so v oskrbi čebelarškega krožka. Ta pod mentorstvom Martine Gorenc in Aleša Razingerja deluje v dveh skupinah na, za streljaj oddaljeni, OŠ dr. Pavla Lunačka. Pavel Lunaček je znan kot pionir sodobnega porodništva in organizator partizanskih bolnišnic. Čebelnjak je leta 1911 postavil njegov oče Aleksander Lunaček, nadučitelj v Šentrupertu in začetnik sodobnega čebelarstva v Mirnski dolini.

Pravijo, da so bile včasih tod okoli čebele skoraj pri vsaki kmetiji. Zato ni čudno, da ima šola v logotipu kranjsko sivko in se vrtec imenuje Čebelica.

Čebelarški krožek na šoli deluje od leta 1996. Dve leti pred tem je šola na pobudo takratnega ravnatelja Jožeta Zupana obnovila Lunačkov čebelnjak. Od tedaj ima krožek močno oporo pri vodstvu šole, Čebelarškem društvu Šentrupert-Mirna in ČZS. Vselej je mentorju krožka pri delu s čebelami pomagal tudi član društva, danes pomaga šolski hišnik Pavel Rugelj.

Pomen krožka ni le ta, da vzgaja prihodnje rodove čebelarjev, temveč da pomaga ozaveščati javnost o pomenu čebel, njihovih pridelkov, čebelarške tradicije in ohranjanja narave.

Krožek vsako leto začne delovati septembra. Prvo uro učenci prejmejo kozarčke medu, ki ga je pridelala prejšnja generacija. Septembra opravimo zadnji temeljit pregled čebeljih družin. Jesen in zima sta namenjeni usvajanju teoretičnih znanj, ob pripravi satnikov in izdelavi sveč pa učenci pridobivajo praktične veščine. Konec novembra za šolski bazar pripravimo kozarčke z medom, voščene sveče in obeske ter mazila. Koledarsko leto sklenemo s strokovno ekskurzijo. Letos smo odšli v Grosuplje, kjer smo si pri g. Antonu Koželju ogledali muzej čebelarške kulturne dediščine, v Višnji Gori pa obiskali Hišo kranjske čebele. V sončnih pomladanskih dneh se učenci urijo v delu s čebelami, v deževnih dneh pa utrjujejo znanje. Marca obiščemo sejem ApiSlovenija v Celju, kjer vselej kupimo nov kalup za svečke. V aprilu nekateri učenci sodelujejo pri dnevu odprtih vrat društva. Tedaj se sami prelevijo v mentorje in obiskovalcem, med katerimi so predvsem učenci šole, zavzeto predajajo svoje znanje. Če je zanimanje, se v maju udeležimo tekmovanja mladih čebelarjev. Lanska generacija je bila za delo zelo motivirana in je prejela dve zlati in štiri srebrna priznanja. V okviru filmske delavnice z mentorjema Tomažem Pavkovičem in Katjo Končina je nastal kratek film *Čebelarstvo v Šentrupertu*.

Vsako šolsko leto v krožku sklenemo s čebelarškim piknikom pri enem izmed članov društva. To je verjetno najbolj pričakovan dogodek krožkarjev v celem letu.

Aleš Razinger

